

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Μυστηριώδη κι' άνεξήγητα πράγματα συμβαίνουν στην άγροικία του Βαλπριθά, που βρίσκεται χαμένη στα βουνά και στα δάση. Δυό έργάτες της άγροικίας βρίσκονται μέσα σε λίγο διάστημα σπαραγμένοι, φαγωμένοι κυριολεκτικώς, μέσα στα Μαύρα Λαγκάδια σαν να τους κατασπάραζε κάποιο τέρας. Και πραγματικά σ' έλη την περιοχή υπάρχει ή φήμη ότι στο Βαλπριθά ζούσε άλλοτε το Τέρας του Λιοράν, που είχε κορμί άρκούδας και κεφάλι λύκου και για το οποίο μιλάει ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο. Τέλος, μιά νύχτα, ο ιδιοκτήτης της άγροικίας Ροσάρ, καθώς γυρίζει μιά θυελλώδη νύχτα στο σπίτι του, δέχεται την επίθεση ενός μυστηριώδους πλάσματος. Την άλλη μέρα τον βρίσκουν κι' αυτόν κατασπαραγμένο. Μετά το νέο αυτό μυστηριώδη θάνατο, ή χήρα του Ροσάρ πουλάει την άγροικία στον Άντώνη Σαλθαίρ, ο οποίος έγκαθίσταται εκεί μαζί με τη γυναίκα του και τα δύο παιδιά του. Το πρώτο θράδυ της έγκαταστάσεώς τους εκεί, κραυγές τρόμου κάνουν το Σαλθαίρ να τρέξη στο δωμάτιο της κόρης του, ή οποία του λέει πως είδε κάποιο υπερφυσικό πλάσμα να την άπειλη. 'Ο Σαλθαίρ την άλλη μέρα, θέλοντας να έξιχνιάση 'ελ' αυτά, κάνει μιά περιοδεία στα περίχωρα. 'Εκεί, σ' ένα μικρό νεκροταφείο, βλέπει τον τάφο μιάς νέας κόρης.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Πάνε δυό γρόνια, σε λίγο τρία, σκέφτηκε ο Σαλθαίρ, που αυτή ή νεαρά κόρη αναπαύεται έδω, σ' αυτό τον τάφο...

'Ολόγυρά του όλα ήσαν σιωπηλά. 'Η νύχτα είχε άπλωθή πειά στην κοιλάδα. 'Ο Σαλθαίρ συλλογιζόταν... Κλέβοντας τα λουλούδια αυτά, ο Βάλ είχε κλέψει μιά πεθαμένη...

Μά ποιός τάχα είχε άποθέσει στον τάφο τα λουλούδια; Θυμήθηκε έξαφνα το άμάξι που πρόό λίγης ώρας το είχε δη να διασχίζει το δρόμο... Με πόσο ίλιγγιώδη ταχύτητα έτρεχε!... Θά'λενε κανείς πως βιαζόταν να φύγη από το Βαλπριθά πριν άπλωθή ή νύχτα.

'Ο Σαλθαίρ σήκωσε τους ώμους του και διευθύνθηκε προς την έξοδο του νεκροταφείου.

Κοντά στην πόρτα είδε ένα άκόμη χρυσάνθεμο που είχε πέσει από τα μάτσο, το οποίο είχε πάρει ο Βάλ.

Δίστασε μιά στιγμή, έπειτα έσκυψε, το πήρε και το άπόθεσε πάλι άπάνω στον τάφο.

IV

Στις 15 Νοεμβρίου έφτασαν στην άγροικία οί Μαρσενά, ένα άνδρόγυνο χωρικών, τους οποίους είχε προσλάβει ο Σαλθαίρ για να τον βοηθήνε στις δουλειές. 'Εγκαταστάθηκαν στο μικρό σπίτι που ήταν πλάι στην άγροικία και ή Λουίζα Σαλθαίρ, από εκείνη την ήμέρα, ένοιωθε πως ήσαν λιγώτερο μόνοι. Τους Μαρσενά τους είχε συστήσει στο Σαλθαίρ ένας φίλος τους από το 'Ωριγιάκ ως άνθρώπους έργατικούς, τιμίους και οίκονόμους.

Είχαν μαζί τους την Λουκιανή, μιά κοπέλλα δέκα οχτώ χρόνων, ψηλή, μελαχροινή, με μαύρα μάτια, γλυκειά και γοητευτική. 'Ωστόσο, έξ αιτίας αυτής της νέας, τα πράγματα δεν άργηναν να μπερδευτούν. 'Η Λουκιανή, λόγω της δουλειάς της, περνούσε πολλές ώρες την ήμέρα στην άγροικία. 'Ετσι συναντιώταν ταχτικά με το γυιό του οικοδεσπότη, το Ζουλιέν, κι' ένα άμοιβαίο τρυφερό αίσθημα γεννήθηκε μεταξύ τους. 'Από τότε, ή Λουκιανή πήγαινε στο σπίτι των Σαλθαίρ πιο συχνά άπ' ό,τι άπαιτούσε ή δουλειά της. Κι' ο Ζουλιέν εύρισκε κι' αυτός διάφορες προφάσεις για να πηγαινή πιο συχνά στο σπίτι των Μαρσενά κι' είχε γίνει λιγώ-

τερο σιωπηλός κι' έπιφυλαχτικός.

'Ο Σαλθαίρ, άπασχολημένος καθώς ήταν, δεν είχε άντιληφθή αυτή τη μεταβολή που είχε γίνει, τόσο ξαφνικά στο χαρακτήρα του γυιού του.

Είχε άγκαζάρει για το τέλος Νοεμβρίου έργάτες για το κόψιμο των δέντρων κι' άλλες έννοιες πιο σοβαρές τον άπασχολούσαν, των οποίων έννοιωθε τον έρχομό, όπως νοιώθει κανείς τη θύελλα μι' αύγουστιάτικη μέρα, πριν άκόμα ο ουρανός σκοτεινιάση.

Στις 29 Νοεμβρίου, δυό από τους ξυλοκόπους που είχε προσλάβει ο Σαλθαίρ, έφτασαν στο Βαλπριθά. Τους έγκατεστησε σ' ένα από τα σπίτια που διετηρούντο κάπως καλύτερα και συμφώνησε μαζί τους να τρώνε στην άγροικία.

Κατά τα μεσάνυχτα της ίδιας ήμέρας, ο Σαλθαίρ ξύπνησε ξαφνικά άκούγοντας έν' από τ' άλογά του να χρεμετίση δυνατά. Σηκώθηκε κι' άνοιξε το παράθυρο της κάμαρης. Τα παντζούρια ήσαν κλειστά. Στάθηκε μιά στιγμή κι' άφογκράστηκε: Το άλογο άρχισε να χτυπά ή πόδια του και να χυμά ή άπάνω στο ζύλινο χώρισμα που το χώριζε από το διπλανό του.

'Ο Σαλθαίρ ντύθηκε βιαστικά. 'Η γυναίκα του τον ρώτησε άνησυχη:

— Θά πάς να ιδής τί είνε;

— Βέβαια. Πρέπει να μάθω τί γίνεται έδω πέρα.

'Εκείνη τον κύτταξε άνακαθισμένη στο κρεβάτι της.

— Θά σε συνοδεύσω, του είπε.

— Σου το άπαγορεύω! Κάτσε εκεί που κάθουσαι!

— 'Εχε το νού σου τουλάχιστον!

'Ο Σαλθαίρ γύρισε προς τη γυναίκα του, την κύτταξε έρωτηματικά και της είπε:

— Γιατί νάχω το νού μου;

'Εκείνη δεν άπάντησε.

'Ο Σαλθαίρ πήρε ένα φανάρι, το άναψε και βγήκε έξω.

Το διαπεραστικό κρύο τον έκανε να σταθή άμέσως και ν' άνασηκώση το χέρι του, φώτισε την έρημη αύλη.

'Ο σταύλος βρισκόταν άπέναντί του. Τα δυό άλογα χτυπούσαν πάλι τα πόδια τους και σκέφτηκε πως το ένα άπ' αυτά θα είχε λυθή χωρίς άλλο.

'Η πόρτα του σταύλου ήταν κλειστή. Την άνοιξε και φώτισε μέσα: Τα δυό άλογα ήσαν δεμένα στη θέσι τους. 'Ο Σαλθαίρ τα καθσύχασε με τη φωνή του.

'Ο σταύλος αυτός θα μπορούσε να στεγάση έξη τουλάχιστον άλογα. 'Ο Σαλθαίρ τον έρεύνησε άπ' άκρη σ' άκρη. Στο μάκρος ενός τοίχου, βρισκόταν μιά ζύλινη κασσόνα, προσωρισμένη να φυλάη την προμήθεια του κριθαριού. 'Ανασήκωσε το σκέπασμά της και κύτταξε μα δεν είδε τίποτε.

Τάλογα είχαν καθσυχήσει κι' ο οικοδεσπότης έτοιμαζόταν να βγή έξω, όταν έξαφνα άκουσε ένα θόρυβο που δεν μπορούσε να έξηγήση την προέλευσί του.

*'Ηταν κάτι που έμοιαζε με ξύσιμο παρατεταμένο, στον τοίχο που ήταν άπέναντι στα κεφάλια των άλόγων.

Αυτός ο θόρυβος δεν θάστηξε, μα τον διαδέχτηκε ένας βόμβος που μεγάλωσε ξαφνικά για να πάψη άπότομα.

Αυτός ο βόμβος έμοιαζε με θρήνο ή με φοθέρα κάποιου ζώου που βρισκόταν από την άλλη μεριά του τοίχου.

'Αμέσως τα δυό ζώα άρχισαν πάλι να ταράζονται πολύ άνησυχα.

Αυτός ο τοίχος που ώρθωνόταν εκεί και που έβλεπε στο δρόμο, έζωνε την άγροικία. Δυό όρθογώνια παράθυρα πολύ στενά ήσαν άνοιγμένα σ' αυτόν για τον άερισμό. *Η-

σαν φραγμένα με άχυρα και τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἀκριβῶς ἀνάμεσα στὰ δύο ἄλογα.

Ὁ Σαλθαίρ, χωρίς νὰ διστάσῃ, ἔβγαλε τὰ ἄχυρα πού τὸ ἔφραζαν καὶ προσπάθησε νὰ δῆ. Μὰ δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Θέλησε τότε ν' ἀφυγκραστῆ, μὰ μόλις ζύγωσε σ' αὐτὴ τὴ στενὴ τρύπα, μιὰ πνοὴ πέρασε μέσ' ἀπὸ αὐτὴν, πού ἔνοιωσε τὴ ζέστη τῆς σάν να ἦταν ἀναπνοή.

Ρίχτηκε ἀμέσως πίσω κι' ἔφραξε τὸ ἀνοιγμα μὲ μιὰ χούφτα ἄχυρα.

Ὡστόσο, ἤθελε νὰ μάθῃ κι' ἐγκαταλείποντας τὸ φανάρι του κάτω στὸ σταῦλο, βγήκε ἔξω καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς.

Ἡ νύχτα ἦταν ἑσπερή, μὰ χωρίς φεγγάρι. Διέκρινε πολὺ καθαρά τὰ χωράφια πού ἦσαν ἀπέναντι στὴν ἀγροικία καὶ ὁ Σαλθαίρ σχημάτισε ἀμέσως τὴν πεποίθησι πὼς ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος τοῦλάχιστον σ' ἀπόστασι πενήντα μέτρων.

Ἐν τούτοις, ἔφτανε καθαρά στ' αὐτιά του ἓνας ὑπόκωφος μὰ κανονικὸς θόρυβος πού ἔμοιαζε μὲ ποδοπάτημα δυνατοῦ ζώου.

Ἐπειτα ὁ θόρυβος αὐτὸς ἔπαψε καὶ ξαφνιαστικὴ γιὰ τὴ σιωπὴ πού ἐπικρατοῦσε ὀλόγυρά του.

Ἀργά, ξαναγύρισε πρὸς τὸ σταῦλο. Τάλογα τώρα ἦσαν ἡσυχά.

Ὁ Σαλθαίρ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπιτί του. Ἡ Λουίζα Σαλθαίρ τὸν περίμενε ἀνήσυχη.

— Τί ἦταν; τὸν ρώτησε.

— Τίποτε. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ἄλογα φοβήθηκε.

— Φοβήθηκε... Τί;

— Δὲν ξέρω.

Ἐσβυσε τὴ λάμπα καὶ ξαναπλάγιασε, μὰ δὲν κοιμήθηκε καθόλου ἐκείνη τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωτὶ-πρωτὶ, πῆγε νὰ ἐρευνήσῃ τὸ δρόμο γύρω ἀπὸ τὸ σταῦλο. Τὸ χόρτο φύτρωνε ἄφθονο στὸ μέρος ἐκεῖνο. Τοῦ φάνηκε πὼς στὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ποδοπατημένο, μὰ δὲν ἀνακάλυψε τίποτε ἄλλο.

Ὡστόσο ἔκανε μιὰ παρατήρησι ἀκόμη: τὸ ἐπίπεδο τοῦ δρόμου ἦταν κατὰ μερικὰ ἐκατοστόμετρα χαμηλότερο ἀπὸ τοῦ σταύλου καὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ φτάσῃ ἀπὸ κεῖ τὴ στενὴ τρύπα τοῦ τοίχου, αὐτὴ τὴν τρύπα πού τὴν εἶχε φράξει μὲ ἄχυρα.

Μὰ αὐτὸς θυμόταν ἀκόμα ἐκείνη τὴν λαχανιασμένη ἀναπνοὴ πού εἶχε νοιώσει ἔξαφνα μέσα στὸ σκοτάδι καθὼς κόλλησε τὸ αὐτί του στὴν τρύπα καὶ πού τὸν ἔκανε νὰ τραβηχτῆ πίσω.

Δὲν ἔβγαλε κανένα θετικὸ συμπέρασμα ἀπ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι, μὰ σκέφτηκε ὅτι ἓνας ἄνθρωπος, ὅσο ψηλὸς κι' ἂν ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ φτάσῃ τὸ κεφάλι του ὡς αὐτὴ τὴν τρύπα...

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Σαλθαίρ πῆγε μὲ τὸ ἀμάξι του στὸ Σαλέρς γιὰ ν' ἀγοράσῃ σπόρους. Ἐφυγε κατὰ τὴν ἔντεκα, σκοπεύοντας, ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Βαλπριβά πρὶν νυχτώσῃ. Ὡστόσο, μὲ τὴ σκέψι ὅτι στὶς ἀρχὲς τοῦ χειμῶνα ἡ μέρες εἶνε σύντομες, εἰδοποίησε τοὺς δικούς του νὰ μὴν ἀνησυχίσουν ἂν δὲ πρόφτανε νὰ γυρίσῃ νωρίς.

Στὸ Σαλέρς, ὁ κτηματίας ἔκανε μιὰ συνάντησι πού δὲν τὴν περίμενε καθόλου: βρῆκε τὸν ἀνεψιό του Ἄλθέρτο, τὸν ὁποῖο εἶχε νὰ δῆ πολλοὺς μῆνες.

Ὁ Ἄλθέρτος, ἓνας νεαρὸς ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε τελειώσει τὴ στρατιωτικὴ του θητεία, ἔξαχνε ἀπὸ τὸ πρωτὶ γιὰ νὰ βρῆ ἓνα τρόπο νὰ πάῃ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ θεῖο του στὸ Βαλπριβά. Καὶ νὰ πού τώρα ἡ τύχη τοὺς εἶχε φέρει

τὸν ἓνα μπροστὰ στὸν ἄλλο.

— Λαμπρὴ ἡ ἰδέα σου νάρθῃς νὰ μᾶς δῆς! τοῦ εἶπε ὁ Σαλθαίρ μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη διαχυτικὴτητα. Θὰ σὲ πάρω μαζί μου, μὰ προηγουμένως θὰ κάνουμε μερικὲς δουλειὲς ἐδῶ.

Ὅταν λοιπὸν κατὰ τὴς ἐξήμισι, ὁ Σαλθαίρ τελείωσε τὴς δουλειὲς του καὶ ξεκίνησε μὲ τὸν ἀνεψιό του, ἡ νύχτα ἀπλωνότανε κιόλας.

Ὁ Σαλθαίρ δὲν ἦταν καθόλου ὀμιλητικὸς. Μὰ μὲ τὸν ἀνεψιό του πού τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, τὸ πρᾶγμα διέφερε κι' ἀρχισε νὰ τοῦ μιλάῃ γιὰ τὴν ἀγροικία τοῦ Βαλπριβά καὶ γιὰ τὴ μοναξιά τῆς.

— Ἡ θεία μου κι' ἡ ἐξαδέλφη μου, ἡ Ραυμόνδη, δὲν φοβήθηκαν τὴς πρώτες μέρες; ρώτησε ὁ νέος.

— Λίγο.

— Τὴς καταλαβαίνω... Ἐμαθα πὼς συμβαίνουν πολὺ περιεργὰ πρᾶγματα στὸ Βαλπριβά. Μοῦ εἶπαν πὼς κανένας δὲν ἤθελε ν' ἀγοράσῃ τὴν ἀγροικία γιὰτὶ ὁ Ροσάρ πού τὴν εἶχε πρὶν ἀπὸ σᾶς καθὼς καὶ δυὸ ἐργάτες του, βρέθηκαν σκοτωμένοι ὑπὸ περιεργὲς συνθήκες, πού δὲν διαφωτίσθηκαν ἀκόμα.

Ὁ Σαλθαίρ ἀπάντησε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του:

— Ναί... Εἶν' ἀλήθεια.

Τὸ ἀμάξι ἀνέβαινε ἀργὰ μιὰ πολὺ ἀπότομη ἀνηφορία. Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀπλωθῆ πειὰ καὶ ὁ ἀνεμος ἦταν πολὺ ψυχρὸς. Ὁ Ἄλθέρτος σήκωνε κάθε τόσο τὸ σκέπασμα πού γλυστροῦσε ἀπ' τὰ γόνατά του.

— Ἀκουσα ἐπίσης νὰ λένε, πρόσθεσε σὲ λίγο, γιὰ κάποιο ὑρῶλο πού μοῦ ἔκανε ἐντύκωσι.

Στάθηκε ἀπότομα, γιὰτὶ τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε τὸ θεῖο του ν' ἀνασκιρτάῃ πλάι του. Τὸν κύτταξε, νομίζοντας πὼς εἶχε δῆ στὸ δρόμο κάτι πού τὸν ἀνησούχησε. Μὰ ὁ Σαλθαίρ εἶχε καρφωμένο τὸ βλέμμα του κατ' εὐθείαν μπροστὰ του.

— Μοῦ εἶπαν μάλιστα, ἐξακολούθησε ὁ Ἄλθέρτος, πὼς ὑπάρχει κάποια σχέση μετὰ τὸ αὐτοῦ τοῦ θρύλου καὶ τῶν μυστηριωδῶν θανάτων πού ἐγίναν στὸ Βαλπριβά. Ἀποδίδουν δηλαδὴ αὐτοὺς τοὺς θανάτους σὲ κάποιο τερατῶδες ζῶο πού ζῆ στὰ δάση τοῦ Βαλπριβά καὶ πού τὸ λένε «Τέρας τοῦ Λιοράν»...

Ὁ Σαλθαίρ διέκοψε τὴ σιωπὴ του καὶ εἶπε ἀπότομα:

— Ὅσο δὲν βλέπω μὲ τὰ ἴ-

δια μου τὰ μάτια αὐτὸ τὸ τέρας, δὲν θὰ πιστέψω ποτὲ σ' αὐτὲς τὴς ἱστορίες καὶ θὰ τὴς θεωρῶ ὡς τρέλλες κι' ἀνοησίες. Ἐλπίζω νάχῃς καὶ σὺ τὴν ἴδια γνώμη.

Οἱ δύο ἄνδρες σώπασαν. Ὁ δρόμος, στὸν ὁποῖο προχωροῦσαν τώρα, ἦταν γυμνὸς κι' ἔρημος κι' ἡ ἐξοχὴ γύρω ἄγρια.

— Ἡ θεία σου θάχῃ ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ, εἶπε ὁ Σαλθαίρ. Ἐλπίζω πὼς θὰ ξαναγυρίσῃ πρὶν νυχτώσῃ.

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἑλαφρά.

— Εἶμαστε ἀκόμα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγροικία; ρώτησε ὁ Ἄλθέρτος.

— Ἐξῆ χιλιόμετρα περίπου. Σὲ λίγο θ' ἀφήσουμε αὐτὸ τὸ δρόμο καὶ θὰ πάρουμε ἓνα δύσβατο καρρόδρομο πού ὀδηγεῖ στὸ Βαλπριβά.

— Εἰσαστε μόνοι ἐκεῖ κάτω;

— Ὅχι ἐντελῶς. Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἔχω πάρει στὴ δουλειά μου τοὺς Μαρσενά, ἔν' ἀντρώγυνο χωρικῶν καὶ χτὲς μοῦ ἦρθαν καὶ δυὸ ξυλοκόποι... Περιμένω κι' ἄλλους... Ἐχω,

Ἄξαφνα ἄκουσε ἓνα θόρυβο, πού δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευσί του.

θλέπεις, άφθονο χώρο για να τουςβάλω να κατοικήσουν.

— Μου είπαν πως όλόκληρο τό χωριό είναι δικό σας.

— Ναι, όλος ό συνοικισμός. Νά, έδώ πρέπει να στρίψουμε.

Πραγματικά, τό άμάξι μπήκε σ' ένα δρόμο πολύ στενό. Δεξιά κι' άριστερά, ή γυμνή γή φαινόταν άκαλλιέργητη.

"Εξαφνα, φάνηκε στό νέο πως τό άλογο έκοψε τό δρόμο του και τό ανέφερε αυτό στό θείο του.

— Ναι, άπάντησε εκείνος, είμαστε τώρα στό τέλος της άνηφοριάς. Τό ύποστατικό του Βαλπριθά άπλώνεται ως έδώ και θ' αρχίσουμε σε λίγο να κατεβαίνουμε προς την άγροικία.

"Επειτα έπρόσθεσε:

— Τό ένα από τά φανάρια έσβυσε... Δεν αξίζει τόν κόπο να τό ξανανάψω για τά δυό χιλιόμετρα που μάς μένουν άκόμα να κάνουμε... Ωστόσο, με δυσκολία ξεχωρίζω τό δρόμο...

"Ο Άλθέρτος σκέφθηκε πως θά ήταν πιό φρόνιμο ν' άνάψη τό φανάρι. Τού φαινόταν πως ό θείος του με μεγάλη δυσκολία συγκρατούσε τ' άλογό του.

Τό άμάξι τινάζόταν άπότομα.

— Σιγά! Σιγά! φώναζε ό Σαλθαίρ.

Τό άμάξι πέρασε μια μικρή ξύλινη γέφυρα μ' έναν έκκωφαντικό θόρυβο. Λίγο έλειψε να τσακιστούν εκεί.

Μπήκαν τώρα σ' ένα ίσιο μέρος κι' εκεί ό Σαλθαίρ σταμάτησε τό άλογο. Κατέθηκε κι' άναψε τό φανάρι.

"Επειτα προχώρησαν μέσα στό δάσος του Φώ.

— Δεν είμαστε πειά μακριά από τό τέλος του ταξιδιού μας, είπε ό οικοδεσπότης. Μά ή τελευταία κατηγορία είναι ή πιό άπότομη άπ' όλες και προτιμώ να βλέπω καθαρά.

Καθώς τελείωνε τά λόγια του, θόρυβος κλαδιών που έσπαζαν μέσα στό σύδεντρο, τόν έκανε να γυρίση τό κεφάλι του... Σε λίγο ό ίδιος θόρυβος άκούστηκε πιό κοντά αυτή τή φορά. Θάλεγε κανείς πως κάποιο μεγάλο ζωο κάλπαζε μέσα στό δάσος, σ' άπόστασι έκατό μέτρων δεξιά τους.

"Επειτα ένα παρατεταμένο ούρλιασμα άκούστηκε.

"Ο Σαλθαίρ άρπαξε τό μαστίγιό του και χτύπησε δυνατά τό άλογο.

— Άκούσατε αυτό τόν περίεργο θόρυβο, αυτό τό ούρλιασμα; τόν ρώτησε ό άνεπιός του.

Μά ό Σαλθαίρ δεν άπάντησε. "Εβίαζε τό άλογό του να τρέχη μανιασμένα.

Πέρασαν μπρός άπ' τ' άμισορειπωμένα σπιτάκια του συνοικισμού και στάθηκε μπρός στην πόρτα της αύλης.

"Ο Ζουλιέν έτρεξε να τους ύποδεχτή. "Ο κτηματίας πήδηξε καταγής και ρώτησε τό γυιό του άνήσυχος:

— "Εκλεισες καλά τήν πόρτα πριν νυχτώση;

— Ναι, πατέρα.

Και έπειδή ή φωνή του γυιού του ήταν πιό γαλήνια άπό τή δική του, ό Σαλθαίρ καθούχασε.

Πήρε τό άλογο από τό χαλινάρι και, περνώντας το μέσα, ξανάπε:

— Κλείσε καλά τήν καγκελλόπορτα.

"Ο Σαλθαίρ άρπαξε τό μαστίγιό του και χτύπησε δυνατά τό άλογο.

πως μπορούσε να νοιώση μια τέτοια έντύπωση μονώσεως κι' έγκαταλείψεως.

Αυτή ή άφιξις μέσα στη νύχτα, τό ταξίδι μέσα στα δάση, οι μυστηριώδεις θόρυβοι, ή άνησυχίες του θείου του, όλα αυτά δημιουργούσαν μια άτμόσφαιρα άπροσδόκητη, μια άτμόσφαιρα βαρεία και στενόχωρη... Γι' αυτό μόλις θρέθηκε μόνος του προσπάθησε να τ' αναλύση όλ' αυτά.

"Υπήρχε μέσα στη ζωή του θείου του και των δικών του κάποιος άγνωστος που φαινόταν να τους παραλύη και να τους άφαιρή κάθε χαρά, κι' αυτόν τόν άγνωστο, αυτόν τόν ζυγό, φαινότουσαν να τόν ύποφέρουν σαν μια μοίρα που έάραине επάνω τους.

"Ο Άλθέρτος, έψαξε, του κάκου στην αρχή, να θρη ποιά μπορούσε να είναι ή αίτια αυτής της στενοχωρίας, αυτής της καταπίεσεως, άνόμεια στην όποια έζούσαν οι Σαλθαίρ.

"Η κάμαρη που του είχαν παραχωρήσει ήταν αρκετά μεγάλη. "Επικειωνούσε δεξιά με τήν κάμαρη του Ζουλιέν κι' άριστερά με μια έλλη πιό μικρή, στην όποια δεν έμενε κανείς. "Η πόρτα που χώριζε τις δυό κάμαρες άπ' αυτή τή μεριά, δεν είχε ούτε κλειδωνιά, ούτε σύρτη. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στό νέο.

"Ενα παράθυρο έβλεπε στην αύλη της άγροικίας. "Εν' άλλο, άπέναντι στό πρώτο, έβλεπε στόν κήπο. Και τά δυό είχαν παντζούρια, μά αυτού που έβλεπε προς τόν κήπο, δεν έκλειναν καλά. Τά τράβηξε όσο καλύτερα μπορούσε και πλάγιασε, άφου έσβυσε τό κερί.

"Η πρώτη του άπόφασις ήταν να μην παρατείνη τή διαμονή του στό Βαλπριθά. "Επειτα, συλλογίστηκε πάλι τή ζωή των Σαλθαίρ. Με πόση δυσκολία θά τήν ύπέφεραν ή Ραυμόνδη κι' ό Ζουλιέν!...

"Η κάμαρή του ήταν κρύα. Σκέφτηκε ότι δεν είχε αρκετά σκεπάσματα και, άφου σηκώθηκε, έρριξε και τά ρούχα του πάνω άπ' τά σκεπάσματα.

"Ο άέρας περνούσε κάτω άπ' τις πόρτες και, κάθε τόσο, μούγκριζε γύρω άπ' τό σπίτι...

Τέλος, κατά τις έντεκα, άποκοιμήθηκε...

"Εξαφνα ένας περίεργος θόρυβος τόν ξύπνησε, ένας θόρυβος που κι' ό ίδιος δεν μπόρεσε να τόν καθορίση.

"Επί μερικές στιγμές, με τά μάτια όρθάνοιχτα στό σκοτάδι, προσπάθησε να καταλάβη τί ήταν ό θόρυβος

αυτός.

Τό σκοτάδι δεν ήταν άπόλυτο: μια άχτίνα χλωμού φωτός φώτιζε τή μια από τις γωνίες του δωματίου.

"Ανακάθησε στό κρεβάτι και είδε ότι τά παντζούρια του παραθύρου που έβλεπε στό περιθώλι ήταν άνοιχτά. Θυμήθηκε ότι δεν έκλειναν καλά και σκέφτηκε ότι ό άέρας τά είχε άνοίξει.

Σηκώθηκε. Μά τήν ίδια στιγμή ή άχτίνα του φωτός χάθηκε. Με τήν ιδέα ότι τά παντζούρια είχαν ξανακλείσει, πήγε φαχουλευτα ως τό παράθυρο και, κολλώντας τό μέτωπό του στό τζάμι, προσπάθησε να δη.

Ξεχώρισε ένα δέντρο σε δυό μέτρων άπόστασι άπ' τό σπίτι και κατάλαβε πως τά παντζούρια δεν είχαν ξανακλείσει. Καθώς όμως ύψωσε τά βλέμματά του προς τόν ουρανό, κατάλαβε τί είχε συμβη: τά σύννεφα είχαν κρύψει τό φεγγάρι.

Σκέφθηκε ν' άνοιξη τό παράθυρο και να ξανακλείση τά παντζούρια, μά δίστασε, περιμένοντας να έξοικιωθή ή δρασις του με τό σκοτάδι.

"Εν τω μεταξύ άνατρίχιαζε. Στόν ουρανό έτρεχε ένα μεγάλο σύννεφο που έσβυνε στό δρόμο του ένα-ένα τ' άστέρια...

(Άκολουθεί)

"Ο Άλθέρτος κοιμήθηκε σε μια κάμαρη που ήταν πλάι στην κάμαρη της Ζουλιέν.

"Ο νέος, έπειτα άπ' όσα είχε άκούσει, φανταζόταν πως ή άγροικία θρισκόταν χαμένη ανάμεσα στα δάση. Δεν είχε φαντασθή ωστόσο μια τέτοια έρημιά και δεν είχε σκεφθή